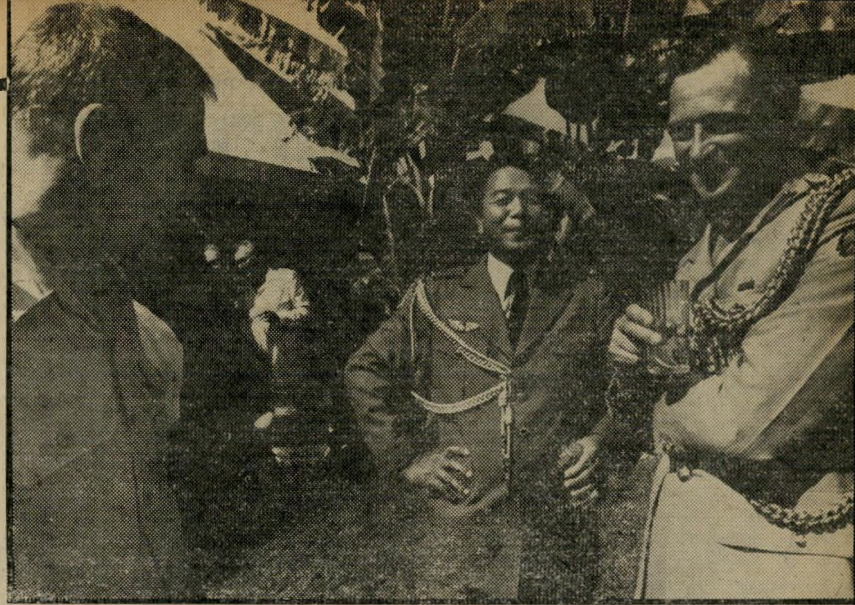
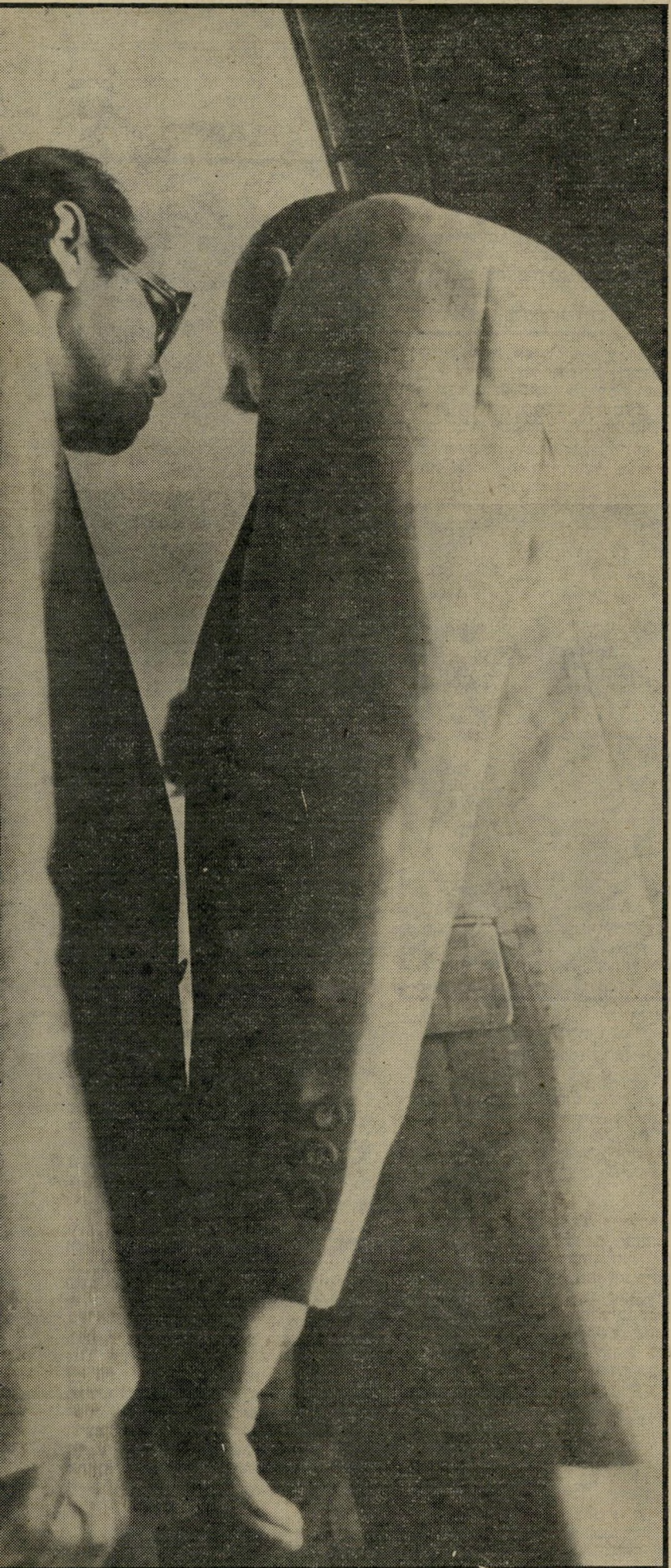

הארץ כולה שמעה את הידיעה בתדהמה, מלבד ה

המסיבה הא

הנספחים הצבאיים מחלוצים ונהנים במסיבה

ר ארץ התחיל הכל במסיבה. בשעה שאנור אל-סאדאת עמד על בימת ההצדעה באיצטדיון נאצר בקאהיר והצדיע לחיילים שעברו על פניו, ערך השגריר המצרי בתל-אביב, סעד מורתדא, מסיבה בכיתו בכפר-שמריהו.

על טופס ההזמנה נרשם, בכתב-יד: „כדי לחגוג את יום הצבא המצרי ואת סוף המלחמות בין מצריים וישראל.“

מועד המסיבה היה בלתי-רגיל: מ-12 בצהריים עד 1.30 אחרי-צהריים.

הפחדנים

שלא באו

ר שנה שעברה עוררה מסיבה כזו סערה בישראל, כאשר אנשי-התחיה מחו בקול-קולות נגד חגיגה שנערכה ב-יום-השנה למלחמת יום-הכיפורים, שבה נפלו חיילים ישראלים כה רבים. לשווא אמרו שוחרי-השלום כי דווקא יום-השנה למלחמה הוא המועד הנכון לחגוג את השלום. שהרי קורבנות המלחמה הביאו את השלום, והשלום הוא משאת-נפשו של כל חייל, בצאתו לקרב.

נראה כי נסיון זה של השנה שעברה עשה את שלו. השנה פחדו הפוליטיק-אים לבוא.

מכל חברי-הכנסת, רק שימעון פרס העז להופיע, כשהוא לבוש בחולצה כחולה פתוחה. אף אחד מחברי-הממשלה לא בא. מי שהאמין כי לפחות אריק שרון, הוצה-התעלה, יבוא באופן הפגנתי למסיבה זו, אוכזב. אריק הלך לחגוג

שניים שבאו: פרס ושאיר

הרגע הגורלי: השגריר האמריקאי מספר לשגריר

משקאות ופלאפל: האורחים הישראליים המעטים